

בפרק זה נביא חלק קטן מזעיר מהוראותיו בעניני הלכה, [ועדיין לא נגענו בענייני שיעורים ומקואות, שהם מן המפורסמים וידועים ביותר], וכמובן שאין ללמוד מהם הלכה למעשה, כאמור.

ר' בנימין ברוך קרלינשטיין, שהתגורר בקירבת מקום למעונו של רבינו, ונמנה עם ה"מנין" הקבוע שהתפללו עמו בביתו, רשם לעצמו מהנהגות רבינו, והרי הם לפנינו כפי שהובאו בס' "החזון איש בדורותיו":

"בתפילת שחרית היה רגיל תמיד להתעטף ולהתעטר בטלית ותפילין בחדרו... היה לובש מעיל תחתון עם "פאסיק"... והיה נכנס לביהמ"ד להתפלל תמיד כותיקין, והיה מתחיל "מזמור שיר חנוכת" וכו', ואם היה מאוחר היה ממחר בפסוקי-דזמרה. עד "ישתבח" היה הרבה פעמים יושב... וכולן היה אומר בשקט, כשנשען על משענת כסאו, ולפעמים היה מניח רגלו הימנית על ברכו השמאלית. ב"ישתבח" היה קם. ברכות ק"ש אמר ג"כ בלחש עד ק"ש, ואז התיישב על כסאו ואוחז שתי הציציות לפניו, ויושב כפוף קצת, שתי רגליו ישר על הרצפה, והיה קורא בהתלהבות עצומה ובקול רם כל מלה ומלה, ובכל הדקדוק, ולא בטעמים, ובהברת חולם כמו הליטאים שהוא כמו "צירה". בין פרשה לפרשה היה מפסיק קצת, כשהגיע לתיבת "ציצית" לא היה מנשק רק ממשמש, ב"וראיתם אותו" הסתכל בהם, והיה מדגיש מאד זכר ענין יציאת מצרים. ק"ש ארכה אצלו בערך 7-8 רגעים לפי השעון...

"בתפילת שמונה-עשרה היה מחובר לקיר קרש והיה תופש ואוחז כל הזמן את הקרש בשתי ידיו, או שרק הניח את אצבעות ידיו על הקרש... [כך נהג בשנותיו האחרונות]. והיה מאריך מאד, ובלחש גמור... כמו רבע שעה... ובכריעה פוסע לאחוריו ג' פסיעות ועומד עד שמגיע הש"ץ ל"קדושה", וחוזר למקומו ונשאר עומד עד שגמר הש"ץ ברכת "הקל הקדוש". עכשיו התיישב על כסאו, נשען על משענת הכסא, ושם שתי ידיו על משענות הכסא משני צדדיו, והניח כף ידו הימנית על כף ידו השמאלית, והקשיב לחזרת הש"ץ. ובמשך כל הזמן היה הטלית מכסה ראשו עד התפילין, אבל לא התפילין עצמם.

"ביום שני וחמישי התחילו תיכף 'והוא רחום' בעמידה ולא היו אומרים י"ג מדות וידיו. נפילת אפים בישיבה: בשחרית – על יד ימינו, אבל על המשענת השמאלית תמיד; ובמנחה – על ידו השמאלית. והיה נשאר יושב גם בשעת אמירת הקדיש אחרי תחנון.

"בשעת הוצאת התורה היה תמיד עומד ופניו לס"ת. והיה ניגש תיכף כשהוציאוה ואוחזה ומנשק אותה. והיה מלווה אותה עד הבימה. ואז הביאו לו את כסאו על יד